

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia decima nona Pro Meditatione decima nona De Paradiso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

Historia decima nona.

Pro Meditatione decima nona.

De Paradiso.

Non licet homini in hoc exilio viatori loqui, nec potest ille calamo vel lingua clarè exprimere, sed nonnisi obiter & rudi penicillo adumbrare gloriam supernam, & æternam, qua in cœlo fruuntur comprehensores. Apostolus Paulus, qui in tertium cœlum raptus propinquo- re ore ex hoc immenso gaudiorum mari aliquid degustare potuit, aliquam hujus inenarrabilis felicitatis ideam non tam affirmando, quid illa sit, quàm negando, quid illa non sit, proposuit, repetendo cum Isaia Propheta: *Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, qua preparavit Deus iis, qui diligunt illum 1. ad Cor. c. 2.*

In unum collige, & coacerva cumulum, quidquid pulchri, grati, & amœni in hoc mundo oculi omnium hominum videre, aures audire, intellectus cogitare, & excogitare, phantasia sibi imaginari, & fingere possunt; omnia hæc immensæ & æternæ illi felicitati comparata evanes- cunt, & instar splendidi vaporis in auras abeunt. Nihilominus suavi divinæ

Pro-

Providentiæ dispositione ita factum est, ut quasi per rimas aliquid illius ineffabilis gloriæ, lucis & splendoris, quo Beati in patria vestiuntur, emicaret, ac tenuis radius nostros feriret, ac alliceret oculos, ut nos ipsorum exemplò incitati, in hac vita discamus inanem & vanam hujus mundi gloriã omnem, quin & nosmetipsos spernere, & ab aliis libenter sperni.

Varia & multa hujus rei exempla, & argumenta in vitis sanctorum virorum leguntur; Sanctum Agnellum Abbatem in medium adduco, & ex ejus mirabili vita ea propono, quæ demonstrent, quomodo Deus se glorificantes etiam in hac vita adhuc præviè glorificet. Hanc describit fusiùs *Joannes Rhò Tomo 1. de Sabbatis Exemplo 79. & 110.* Martyrologium Romanum ad diem 14. Decembris nominat illum miraculis illustrem, qui sapius Neapoli in aère sublimis, & crucis vexillò armatus comparuerit ad civitatem suam liberandam, & contra hostes defendendam.

Ex stirpe sterili prodiit fructus miraculosus, sanctus hic Abbas, Joannæ matri ante imaginem Divæ Virginis ferventer oranti, & hoc ipsum petenti, voce sensibili ab eadem Divina Virgine promissas: in ætate adhuc infantili sufficienter prodidit, se agnoscere beneficium Virginis, cui vitam,

tam, & seipsum totum deberet, atque in acceptis referret; dum enim vix in lucem editus infans, ad imaginem illam divæ Virginis affertur, & in donum, vel potius tributum debitum offertur, ac mancipatur; Infans Deo ac Deiparæ, quæ eum Joannæ matri suæ oranti voce sensibili promiserat, quasi vices redditurus linguam solvit, disertè & clarè pronuntians, ac decurrens salutationem angelicam *Ave Maria*. Vitam dein inter heroicas virtutes ætam felicissimâ morte coronavit relictâ post se famâ extraordinariæ, & singularissimæ sanctitatis. Cadaver, ut ejus demissioni, & sericæ obtestationi obsecundaretur, cilicio cineribus instrato impositum, cœlestem exhalabat fragrantiam, in testimonium luculentum, sublimiori in cœlis gradu animam defuncti collocatam esse.

Per octo continuos dies ad venerandas sacras exuvias undatim confluit Neapolitanus populus, nec mirum; quia non pauca, aut parca erant prodigia, quibus sanabantur instantaneè diversissimi generis ægroti, claudi, paralytici, à diabolis obsessi, nec ullum erat reperire, qui non voti damnatus, & sine solatio recederet. Hinc Fortunatus Neapolitanæ urbis Archiepiscopus suarum partium esse duxit, virum tot, & tam stupendis miraculis clarum sacris afficere honoribus: convocatis

catis

catis quatuor vicinis Episcopis, totoque Clero, præsente nobilitate, immensoque populo, solennissimâ pompâ sacrum ejus nomini Missæ sacrificium decantari curavit.

Illi, quos obstipatum hominibus templum non capiebat, mirum supra templi tectum conspexerunt spectaculum, quod omnes spectatores in Agnelli venerationem rapuit: Serenissimo cœlo septem comparuerunt irides pulcherrimæ, quæ cum sinum soli non obverterent, clarè demonstrabant, non solis radiis, sed peritiorè, & divino penicillo se depictas esse, unâ alterâ sublimiore, servatâque inter se debitâ distantîâ & proportione: certa procul dubio indicia & signa illius tranquillæ pacis, qua beatus Abbas fruebatur super sidera. Ultimæ reliquis altiori, & elegantiori insidebat tanquam in throno Regina cœli, sole vestita, & stellis coronata. Ad ejus latus stabat beatus Agnellus religioso indutus habitu, brachium dextrum extendens, & obversæ manûs palmâ, quasi scuto civitatem protegens. Quivis hoc splendidum cœli prodigium spectare & contemplari commodè, & usque ad satiетatem potuit; duravit enim usque ad finem sacrificii ab Episcopo celebrati, stupente, & applaudente populo universo.

Neque hac solùm vice beatus Abbas gloriam suam, qua fruebatur in cœlis, etiam in terris spectandam dedit; ut alias complures præteream, illam solam adduco, qua se juveni, cui nomen erat Romanus, visendum dedit: hic in tuto portu inter tot pericula & procellas tumultuantis mundi maris fluctuantem salutem collocaturus, in illud ipsum monasterium, cui paulò antè beatus Agnellus præfuerat, se recepit, Monachum indutus: vitam ducebat is Religioso dignam, & suis conformem Regulis, fervens, ac devotus; Deo permittente in morbum incidit ulcerosum, foetidum, & ex plagis, toto corpore erumpentibus merum pus protrudentem. Ita se gravem sibi, & aliis, ac toti monasterio molestum oneri & nausæ esse conspicatus, cùm ars medica nihil efficeret, ad divum Agnellum peritiorem, & meliorem medicum cœlestem se & vota sua convertit, sperans illius ope eò certiùs salutem, tanquam domesticus & filius, quò liberaliorem eum sciebat in impetranda, & prodigiosè impertienda salute exteris.

Diebus noctes jungebat, precibus in templo ad flectendum etiam in vota sua communem omnium agrorum soterem Agnellum fundendis intentus: dum noctem quandam inter ardentissimas preces

(N)

in

in templo tranfigit, conspicatur aram principem clarissimis instar solis illustrari radiis; ad aræ pedem hujus claritatis & lucis fons & author stabat Agnellus, quatuor stipatus Angelis, quasi sacrificanti adstituris: facile Romanus agnovit divum Agnellum, itaque nihil jam de impetranda sanitate dubitans, novo fervore, & certâ fiduciâ renovat, & repetit suas preces: his flecti visus Agnellus, ad oratorem pium propiùs accedit, eumque affatus, extensâ manu, accipe, inquit, hos nummos. Reponit Romanus: Pater optime, non peto pecunias vel divitias; erubescerem id modò à te petere, quod pridem, ut animæ saluti consulere, sponte reliqui, & contempsi: liberari peto & rogo ab his ulceribus, non tantùm mihi, sed omnibus consodalibus, & toti Monasterio molestis. Sit ita, respondet beatus Abbas, nunc accipe hos nummos, & numera illos. Paret, & numerat illos Romanus, & addit: sunt numero decem: optimè subjungit Agnellus: itaque post decem dies hoc ipsò locò iterum convenimus, simulque disparuit.

Romanus hac promissione animatus, Abbati, & omnibus reliquis monachis mane sequenti narravit, quid sibi præterita nocte accidisset; illi apparitionem interpretantes arguebant, per nummos

aureos indicari pretium temporis, cujus unicum etiam momentum est tanti valoris, ut illo ipsa beatitudo æterna comparari & emi possit; pararet se igitur quàm diligentissimè ad alteram sibi à Sancto promissam visitationem.

Præsentè die decima omnes ominabantur, hanc fore diem ultimam ægritudinis, & primam sanitatis. Nocte Romano ad aram Virginis adgeniculante, & majori longè, quàm alias unquam fervore preces iterante, adest denuo divus Agnellus; cujus pedibus advolutus Romanus rogat, & obsecrat, sanitatem sibi impertiatur, & ipsius pedes stringens obtestatur, & protestatur, exclamans: non dimittam te, nisi benedixeris mihi, & sanaveris me. Aliquid moræ, inquit divus Abbas: necessario prius interroganda est Virginea Dei Mater, an grata, & rata futura sit Divino suo filio sanatio tua corporalis: his dictis Agnellus ad imaginem Divinæ Virginis, supplicantis more se vertit, à qua responsum clarâ voce relabitur in hunc fere sensum: Mone illum monachum, Deo non placere, ut priori & firmæ sanitati restituatur, quæ ipsi paritura esset mortem, & quidem æternam; pateretur itaque libenter & ultro vulnera & ulcera sua, salutis æternæ fontes. Agnellus in Romanum oculos conjiciens, audisti'n, inquit, fili mi?

a quiesce, tolera tranquillo, & sereno animo molestias, & dolores tui morbi, ulcerosas plagas tuas omni sanitate, quam tam ardentem suspiras, salubriores, & saniores: Religioni, monasterio servi, quantum vires, & invaletudo tua permittent: quod non tantum præstatur fortia agendò, sed etiam patiendò; non diu durabit; sub anni finem mihi jungèris socius in Patria cœlesti, tunc experièris, hanc tuam infirmitatem fuisse un'cam, quamvis non nihil asperam, & salebrosam viam, qua tibi ad cœlestia gaudia fuit eluctandum.

Hæc promissa eos Romano addiderunt animos, ut omni recuperandæ salutis depositâ sollicitudine, & cogitatione, in ipsis infirmitatibus suis gloriaretur, & sua vulnera non aliter, quam certa salutis æternæ, brevî inchoandæ pignora cum gaudio intueretur: ejus in obsequio divino fervor hinc mirum in modum auctus, in incendium Divini amoris videbatur erumpere. Illis, qui commiseratione tacti tot miseriis, & cruciatibus obruto condolebant, generoso & læto animo respondebat: has meas miseras, hæc mea ulcera non permutarem omnibus mundi thesauris & divitiis: hæc sunt claves, quibus mihi angustam cœli januam aperiã: hæc infirmitas mihi non est ad mortem, sed ad vitam & quidem æter-

æternam. Annum illum, quô se ad felicem in cœlos transitum quàm posset, optimè disponeret, ita transegit, ut ferventissimum, & exactissimum tyronem religiosum decebat; sub cuius finem vitæ cursum consummavit, & ad cœlestia gaudia lætus migravit, illud Pauli ad Rom. c. 8. *Non sunt condignæ passiones huius temporis ad futuram gloriam: experturus.*

In Meditatione hodierna exarserit in corde tuo ignis & amor adeundi, & possidendi suo tempore cœlestem patriam, tanquam scopum omnium votorum, & desideriorum tuorum ultimum, bonum verum, solidum, perpetuum, & unicum, quod cor humanū satiare potest, cui cætera bona omnia comparata nihil aliud sunt, quàm nugæ, puerorum crepundia, vanitates, insanix falsæ & vapor ad modicum parens, somnia & mera mendacia, gaudia fallacia & aculeata, quæ non merentur, ut propter illa pes levetur, vel extremus digitulus moveatur. Velim tamen te scire, ac meminisse, bonum hoc inæstimabile, & imperceptibile non esse solummodo donum gratuitum divinæ misericordiæ & liberalitatis, sed esse simul mercedem, & stipendium, quo DEUS remuneratur, & coronat merita nostra. In sacris Paginis modò vocatur pallium, ad quod consequendum inde-

fesso cursu currendum, & tot aliis æmulis præcurrendum est, cum multi, imò omnes quidem sint vocati, non tamen omnes electi. Modò vocatur corona, ad quam acquirendam fortiter & acriter pugnandum, tot tantique hostes infestissimi devincendi, & debellandi sunt, qui conjunctis & conjuratis viribus nos arcere, & repellere conantur. Nunc vocatur merces, denarius, qui non datur nisi qui strenuè laboraverint, & porterint pondus diei & æstus; qui impigram locaverint operam Domino, a quo conducti fuerunt. Nec sufficit, ut celo potiaris, nudum nomen Christiani gerere, linguâ Christi fidem profiteri, nisi facta & vitæ tenor, morumque candor fidei Christianæ responderint. Quid prodest dici Ecclesiasticum, si vita nomini non respondeat? quid juvat esse Religiosum, si nihil religiosi vita præferat, vel mores prodant?

Historia vigesima.

Pro Meditatione vigesima.

De Amore DEI.

Effatum divi Augustini est, illum non amare DEUM, qui aliquid amat præter DEUM: profectò insatiabilis esset cupiditas